

bíhá bez pána. Za psa bez pána jest považovati psa vždy, je-li pes od svého pána (držitele) tak vzdálen, že nelze pozorovati vztah psa k osobě jeho držitele.

K d o v o l á n í ž a l o b c e: Ručení pána honitby za škodu způsobenou jeho lovčím strážným personálem nelze v souzeném případě posuzovati podle § 68 mor. hon. zák., neboť tento paragraf upravuje jen povinnost k náhradě škody, způsobené lovčím personálem na honě. O takový případ však nejde. Přichází proto v úvahu obecný předpis § 1315 obč. zák. Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně, uznáv, že ze zjištěného ojedinělého případu nelze usuzovati na nezdatnost prvního žalovaného, který jinak po dlouhá léta správně konal službu hajného. Tomuto názoru neodporuje ani rozhodnutí čís. 7780 sb. n. s., ve kterém šlo o provinění zaměstnance tak závažného rázu, že samo o sobě svědčilo o jeho nezdatnosti. Tomu však v souzeném případě tak není.

Čís. 13446.

Bylo-li zůstaviteli (učiteli na soukromé škole) za jeho života uloženo pravoplatným výměrem, by vrátil přeplatek pensijních požitků, byla věc s konečnou platností rozhodnuta i proti jeho pozůstalosti (dědicům) a není přípustné opětne projednávání téže věci pořadem práva ani z důvodu přechodu závazku na dědice.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 130/34.)

Žalobou, zadanou na krajském soudě civilním v Praze, domáhal se československý stát (školní správa) na pozůstalosti Václava P-a, bývalého učitele soukromé evangelické školy ve V., zaplacení přeplatků na pensijních požitcích, jemu ve vyšší míře, nežli mu příslušely, omylem vyměřených, ano nešlo o učitele veřejné školy obecné. Soud první stolice vyhověl námitce nepřipustnosti pořadu práva v úvaze, že Václav P. tím, že mu bylo povoleno přistoupiti k pensijnímu fondu učitelskému a že do toho fondu požadované příspěvky platil, byl na roveň postaven učitelům veřejných škol a ježto také podle týchž zásad bylo příslušnými úřady v této věci postupováno a rozhodováno, jako by šlo o učitele veřejné školy, má tu ohledně Václava P-a platnost dvorský dekret ze dne 16. srpna 1841 čís. 555 sb. z. s. Tomu není na závalu, že jest žalována pozůstalost po Václavu P-ovi, což jest jen důsledkem práva formálního, ale nikterak z toho neplyne, že vymáhání přeplatků patří na pořad práva. R e k u r s n í s o u d zamítl námitku nepřipustnosti pořadu práva.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Není o tom sporu, že zaopatřovací požitky, o jichž vrácení ve sporu běží, nebyly zemřelému Václavu P-ovi vypláceny na základě soukromoprávního titulu, nýbrž že mu byly vypláceny z veřejných prostředků na základě právních aktů příslušných školských úřadů, takže nesejde na

tom, že byl zemřelý učitelem na soukromé škole, pokud jde o právní povahu nároku na požitky a nároku na vrácení přeplatku. Podle tvrzení žalující strany byly zemřelému Václavu P-ovi po zjištění omylu a zrušení nesprávných výnosů předepsány pensijní požitky výměrem zemské školní rady ze dne 31. ledna 1925 se zpětnou platností od 1. listopadu 1918 podle pravidel ze dne 31. března 1908, čímž vznikl přeplatek 36.910 Kč. K odvolání zemřelého byl z nařízení ministerstva školství a národní osvěty vydán nový výměr ze dne 28. května 1927, který byl Václavu P-ovi dne 14. června 1927 doručen a nabyl moci práva. Podle tohoto rozhodnutí bylo mu přeplaceno o 19.535 Kč. Žalující strana pokazuje ve svém rekursu výslovně k tomu, že tento výměr P-ovi doručený nabyl právní moci a že v něm stanovena byla povinnost P-ova vrátiti uvedený přeplatek, že však P., než došlo k exekučnímu vymáhání přeplatku na něm, zemřel, takže tento pravoplatný dluh přešel podle § 548 obč. zák. na pozůstalost, případně na dědice a proto že také patří jeho vymáhání na pozůstalosti jako dědická žaloba na pořad práva. Rekursní soud uznal toto odůvodnění za správné a proto uznal pořad práva za přípustný. V tom však nelze mu dáti za pravdu. Úmrtím dlužníkovým nemění se nic na právní povaze závazku a nároku z něho vyplývajícího, po právní stránce zůstává jednotnost osoby jak za projednávání pozůstalosti tak i po jejím odevzdání dědici, pokud se nárok proti dědici uplatňuje jako proti právnímu nástupci dlužníkovu, neboť i pak dědic reprezentuje dlužníka. Exekuční titul vydaný proti dlužníku působí také proti pozůstalosti před odevzdáním a proti dědici po odevzdání pozůstalosti. Byl-li tedy podle tvrzení žalující strany již za života Václava P-a vydán proti němu výměr, který nabyl také materiální právní moci, takže mohl býti exekuční cestou vymáhán, byla věc s konečnou platností rozhodnuta s účinkem také proti pozůstalosti, případně proti dědicům dlužníkovým (§ 547 obč. zák.), a opětne projednání téže věci pořadem práva není možné ani z důvodu přechodu závazku na dědice. Usnesení pozůstalostního soudu, jímž byla finanční prokuratura uvědoměna o tom, že dědic nárok neuznal a že nezbude než podati žalobu na pozůstalost, na věci nic nemění, protože tím o otázce přípustnosti pořadu práva nebylo rozhodnuto s konečnou platností.

Čís. 13447.

Úprava pachtovného při zemědělských pachttech (vládní nařízení ze dne 29. července 1933, čís. 164 sb. z. a n.).

Oznámení nároku na úpravu pachtovného podle § 7 vl. nařízení mohlo býti platně učiněno i osobě, jíž propachtovatel svěřil hospodářskou správu své propachtované nemovitosti.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1934, R I 274/34.)

Soud první stolice zamítl návrh na úpravu pachtovného. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc prvnímu soudu, by o návrhu znovu rozhodl.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v